

Apoštol Pavol v štrnástom verši 2. kapitoly 2. listu Timoteovi píše : „To pripomínaj a osvedčuj pred Pánom, Bohom.“ Zamyslime sa teda nad tým, čo má Timoteus osvedčovať a pripomínať.

To pripomínaj a osvedčuj pred Pánom, Bohom, aby sa neškriepili o slová,

čo nie je na nič užitočné, a je iba na skazu tým, ktorí to počúvajú.

Usiluj sa, aby si seba predstavil dokázaného Bohu,

robotníka, ktorému sa netreba hanbiť, ktorý krojí slovo pravdy, ako sa patrí.

Ale obecným a prázdny m rečiam sa vyhni. Lebo ešte väčšmi pokročia v bezbožnosti.

2. Timoteovi 2:14-16

Predovšetkým sú to verše 11 až 13 hovoriace o vernosti slova, ktoré apoštol Pavol hlásal. Ak sme spolu s Kristom zomreli, ak sme uverili, ak sme v Kristovi, tak je istota, že s ním budeme potom aj spolu žiť. Ak trpezlivo znášame, ak odolávame zlu, ktoré prichádza proti nám, tak vieme, že budeme aj my spolu s Kristom kralovať. No ak by niekto zaprel Krista a natrvalo sa odvrátil od viery, potom aj Kristus takého človeka zaprie pred svojím nebeským Otcom a taký človek už nevojde do nebeského kráľovstva, lebo zaprel vieru v Božieho Syna. V trinástom verši čítame, že Pán Ježiš nemôže zaprieť sám seba, že je verný vo všetkých svojich zasľúbeniach, ktoré patria jednak tým, ktorí v neho uverili a potom aj tým, čo neuverili. Jedných sa týka večný život a tých druhých večné odsúdenie.

Takže to, čo má Timoteus pripomínať a čo máme pripomínať aj my, čo máme žiť, dosvedčovať, je napríklad aj vo verši osem (2. Timoteovi 2:8): „Pamätaj na Ježiša Krista, ktorý vstal z mŕtvych, zo semena Dávidovho, podľa môjho evanjelia.“ Opäť Pavol spomína evanjelium; Kristus, ktorý vstal z mŕtvych. V Skutkoch apoštolských je opísané, ako apoštoli hlásali evanjelium, ako to robil apoštol Pavol. Vošiel do synagógy a dosvedčoval o tom, že Ježiš je Kristus, narodený zo ženy, z rodu Dávidovho, že tohoto Ježiša Židia zavrhlí, zabili, ukrižovali a na tretí deň vstal z mŕtvych. To je podstata evanjelia. To je centrom našej viery – veriť vo vzkrieseného Ježiša Krista. Robiť to, čo Pavol hovorí: „Pamätaj na Ježiša Krista.“

Keď mi niekto povie „pamätaj na Ježiša Krista“, okamžite sa mi v tej chvíli vybaví deň môjho uverenia, okamžite si spomeniem, že som v neho uveril. To, akým spôsobom som zachránený, že som bol iba nehodný hriešnik a Kristus je ten, ktorý mi odpustil všetky hriechy, lebo som v neho uveril. Viera neznamená len intelektuálne súhlasiť s tým, že Ježiš vstal z mŕtvych. Presne tak to bolo predtým v mojom živote – že som s tým akoby súhlasil, že Pán Ježiš bol vzkriesený. A tým dôvodom bolo, že to nebola moja skúsenosť, že mi o tom hovorili iní. Od malička som chodil na náboženstvo a bol vyučovaný, že Pán Ježiš vstal z mŕtvych, nuž prirodzene som tomu veril, lebo ma to tak učili učitelia. Keby som to mal k niečomu prirovnať, povedal by som to v takomto obraze: Ktosi vám povie o človeku, ktorý prešiel po jazere z jedného brehu na druhý. Bola zima a to jazero bolo zamrznuté. Je prirodzené, že tomu sa dá veriť a nemusíme byť nijako v rozpakoch. Ale keby vám ten dotyčný povedal, že to bolo v lete, tak už máme pochybnosti, pretože je to v rozpore s našou skúsenosťou. Naša skúsenosť hovorí, že nohy sa nám dotknú hladiny jazera a okamžite sa ponárame presne tak, ako fungujú fyzikálne zákony. No keby vám takéto niečo tvrdil ktosi, kto má veľkú vážnosť, nejaký seriózny, veľmi dôveryhodný človek, a opakovane by vám predkladal, že sa to naozaj stalo, budete mať tendenciu veriť; nie preto, že by ste boli o tom presvedčení, ale pre slová toho človeka. Pre slová učiteľa, ktorý to hovorí.

Je to veľmi podobné tomu, ako som veril ja. Tvrdil som síce, že verím, že Pán Ježiš vstal z mŕtvych, ale stále naokolo v kostoloch, domoch, pri cestách, som ho videl na kríži a navyše som tomu vzdával úctu. Na jednej strane to vidíte a každý vám hovorí, že tá postava na kríži, to je Ježiš a na druhej strane tvrdíte, že vstal z mŕtvych. A naozaj, všimnite si, že Pán Ježiš je skoro vždy zobrazený ako mŕtvy. Či už na kríži, alebo v matkinom náručí – mŕtvy a bezmocný. Je to veľmi smutný obraz aj nášho národa. Pán Ježiš skutočne vstal z mŕtvych a už nevisí na kríži, je živý. Ved' vieme, že sedí po pravici svojho Otca a prihovára sa za nás tak, ako nám to hovorí Písmo. Ale v tomto smutnom obraze a stave svojho srdca som existoval rovnako ako okolitý svet. To, čo som robil, bolo modlárstvo. Lenže potom sa niečo stalo.

Keď som predtým veril slovám o človeku, ktorý prešiel po jazere, zrazu som bol akoby očitým svedkom samotnej udalosti, že ten dotyčný skutočne cez to jazero prešiel. Je však veľký rozdiel, keď vám niekto o niečom povie, alebo keď to zažijete a uvidíte na vlastné oči. Asi takto by som pripodobnil vieru, ktorá sa mi stala. Pretože viera nie je súhlas, ale viera jednoducho nastane v srdci človeka. Je to niečo úplne skutočné, niečo, s čím máte životnú skúsenosť. Toto

sa stalo a uveril som, že Pán Ježiš naozaj žije, že naozaj vstal z mŕtvych. Keď sa Pán Ježiš rozprával so Samaritánkou pri studni, aj ona uverila, že je on Kristus. Utekala späť do mesta a mnohým tam svedčila, že našla človeka, ktorý jej povedal, čo všetko porobila. A mnohí Samaritáni vtedy uverili. „A z toho mesta mnohí z tých Samaritánov uverili v neho pre slovo tej ženy, ktorá svedčila, že vraj povedal mi všetko, čo som porobila. Keď teda prišli k nemu Samaritáni, prosili ho, žeby zostal u nich. A zostal tam dva dni. A o mnoho viac ich uverilo pre jeho vlastné slovo, a žene hovorili: Už viacej neveríme pre tvoju reč, lebo sami sme počuli a vieme, že toto je v pravde Spasiteľ sveta, Kristus.“ (Ján 4:39-42)

Niečo podobné som zažil i ja. Už som neveril pre slovo učiteľov, ale preto, že som sám spoznal Krista, že on je Spasiteľ – a to je centrum našej viery. Nie je to súhlas, že Pán Ježiš vstal z mŕtvych, ale skutočná viera, ktorá sa stane v našom srdci. Je to živá viera v živého Krista. Od tej chvíle sa viac človek nedokáže klaňať pred krížom a zostávať v akomkoľvek modlárstve. Nedokáže dávať úctu niekomu inému ako Kristovi samotnému. Lebo niet iného Prostredníka, okrem Krista. Jedine Kristus. A toto je evanjelium, ktoré Pavol oznamuje a nazýva ho svojím evanjeliom, za ktoré dokonca trpí. Hoci on sám je spútaný a vo väzení, slovo evanjelia nemožno poviazať. Božie slovo, skrze ktoré majú ešte mnohí uveriť, sa musí šíriť. Je dôležité, aby sme to robili aj my, nielen Timoteus. Aj my máme pripomínať a dosvedčovať smrť a zmŕtvychvstanie Pána Ježiša.

To, čo robiť nemáme, čítame v 14. verši: „aby sa neškriepili o slová, čo nie je na nič užitočné, a je iba na skazu tým, ktorí to počúvajú“. Máme sa vyhnúť škriepkam a zvadám o slová, ale všimnite si, že je to na skazu, ale ani nie tým, ktorí sa škriepia, ale na skazu tým, ktorí to počúvajú. Najsmutnejšie z toho je to, že naše srdce sa akoby pozdvihlo a chceme dokázať jeden druhému, že vieme niečo lepšie ako iný, veci vnímame inak, presadzujeme svoju pravdu a tým, čo to počúvajú, je to na skazu. Môže byť ktorákoľvek duša, ktorá je v stave hľadania, potrebuje útechu a pomoc a prišla by do zhromaždenia, kde by boli škriepky, hádky o slová, takejto duši toto nepomôže. Nielenže je to pre ňu neužitočné, ale navyše zostane sklamaná a ľahko sa môže stať, že potom uviazne v nejakom falošnom náboženstve, kde vyzerá byť relatívny pokoj. Preto si musíme na tieto veci dávať obrovský pozor, aby nevznikali medzi nami nejaké škriepky, dohady, či hádky. Je to neužitočné a je to na skazu.

V 15. verši, ktorý sa začína príkazom „usiluj sa“, sa potrebujeme opäť niečo naučiť. Ten príkaz znamená, že musíme vynaložiť určitú snahu, nejaké úsilie. Aby sme dosiahli výsledok, bude nás to niečo stáť. Nemôžeme všetko nechať len tak samovoľne plynúť okolo nás, ale musíme vyvinúť snahu, aby sme seba predstavili dokázaného Bohu. Seba ukázať Bohu ako dokázaného. Slovo dokázaný doslova znamená osvedčený, schválený, akceptovateľný. Je to niečo podobné, ako keď má niekto v nejakom zamestnaní zastávať určitú pracovnú pozíciu, ktorú nemôže robiť hocikto a zamestnanec je v tej pozícii najprv akoby preskúšaný, daný na skúšku. Ak sa dokáže a osvedčí, ak je akceptovateľný, potom tú pozíciu môže vykonávať. Niečo podobné musíme robiť i my. Musíme sa dokázať pred Bohom, že sme prijateľní, akceptovateľní a o toto sa potrebujeme usilovať. Pavol nepíše nadarmo, že seba máme predstaviť ako robotníka, ktorému sa netreba hanbiť. Máme byť ako robotníci, ktorým sa netreba hanbiť, ktorí poctivo odvádzajú svoju prácu. A to úzko súvisí s veršom „Trudne pracujúci roľník má prvý dostať z úrody.“ (2. Timoteovi 2:6)

Čo znamená „trudne“ pracujúci roľník? Doslova to znamená ťažko, namáhavo pracujúci roľník, alebo pracujúci do veľkého vyčerpania. Od čias apoštola Pavla sa poľnohospodárstvo veľmi zmenilo. V tej dobe neboli také vymoženosti ako dnes. Rôzna poľnohospodárska technika, záhradná technika, ktorá nám veľmi pomáha a uľahčuje prácu, vtedy neexistovala. Tam robotník pracoval na poli skutočne do vyčerpania. Neboli kombajny, ako ich máme dnes, ale vtedy, keď išli žať na pole, museli to robiť ručne. Od rána do večera. Bola to veľmi úmorná práca, takže je prirodzené, že takýto robotník potom prvý berie z úrody. A podobnosť ku kresťanstvu je v tom, že my takisto musíme pracovať na Božej roli. Tak, ako Pavol píše do Korintu, že sme Božími spolupracovníkmi. Hovorí im: „vy ste Božou roľou, Božou stavbou“, a to je v skutočnosti obraz toho, čo robil Pavol a jeho spolupracovníci.

Zakladal zbory, vyučoval konkrétnych ľudí a viedol ich k tomu, aby sa stali učeníkmi Pána Ježiša Krista a práve to bola tá Božia roľa, Božia stavba. My máme byť tiež takí pracovníci na Božej roli. Často si musíme niečo odoprieť, znášať zlo, ktoré je proti nám namierené, odopierame si svetskú zábavu, ktorá nie je na nič užitočná, a to je veľakrát námaha, ktorá nás niečo stojí. Popritom však vieme, že očakávame úrodu, z ktorej budeme brať, na ktorej máme podiel, a to je Božie kráľovstvo.

Božie kráľovstvo je teda tá úroda, za ktorou sa ženieme a vieme, že z nej budeme mať úžitok. Takže musíme pracovať naozaj vytrvalo, aby sme sa nemuseli potom hanbiť. Dôležité je to, čo je napísané v 15. verši: „ktorý krojí slovo pravdy, ako sa patrí“. Čiže robotník, ktorému sa netreba hanbiť, a krojí slovo, ako sa patrí. Slovo pravdy. Sloveso „krojí, krojiť“ znamená niečo odstrihnúť alebo odrezať veľmi presne. Často sa to používalo v remeselníctve. Veľmi presne narezať, presne odstrihnúť. To v našom prípade znamená, aby sme presne namerali a odstrihli, nakrájali slovo pravdy. Viem, že mnohí ľudia sú na tom tak – a je to aj touto dobou –, že prídu zo zamestnania, ktoré z nich úplne vyčerpáva energiu, a sú v stave ísť rovno do postele. Popritom však treba ešte stihnúť čítať Božie slovo, no neraz sa stane, že sa vám ani nechce. Keď sa premôžete, otvoríte Písmo v niektorom evanjeliu a rozmýšľate: „Čo budem čítať?“ Toto podobenstvo poznám, toto tiež poznám, toto som čítal minulý týždeň. Listujete hore-dole, do Pavlových listov: „to je príliš dlhé, to sa mi nechce“ a nakoniec sa to skončí tak, že nič neprečítate. Alebo, keď aj čítate, tak duch je úplne inde a nie je z toho žiadny úžitok. Ale kroiť slovo pravdy znamená nad tým slovom rozmýšľať, uvažovať. To je to, čo Pavol písal v 7. verši: „Rozumej, čo hovorím“. Rozmýšľaj o tom, čo je napísané. Rozmýšľaj, čo čítaš.

Raz sa mi stalo, ako som začal čítať, že tak asi po hodine som zistil, že som stále v tom istom verši. Ani som sa nikam nepohol. Rozmýšľal som ustavične len o jednom a tom istom verši – Čo znamená? Nedostal som sa síce ďalej, ale vzdelal som sa práve v tom jednom verši. Alebo začnem čítať kapitolu nejakej knihy Písma a potom, po nejakom čase zistím, že som prečítal z inej knihy dve kapitoly, z ďalšej knihy dve kapitoly, inde kapitolu, medzi to ešte štyri žalmy. To, čo nám treba, je uvažovať, rozmýšľať, presne krájať slovo pravdy. Keď sa vyučíme v slove, bude to pre nás osožné a nielen pre nás, ale aj pre našich blízkych a pre spoločenstvo.

Stalo sa mi, že som čítal a uvažoval o istej téme stále dookola a potom sa ma jeden brat opýtal niečo v súvislosti s touto témou. Hneď som mu mohol o tom rozprávať, hneď som mu vedel odpovedať. Bolo to na vzdelanie ako pre mňa, tak aj preňho. Toto znamená „krojiť slovo pravdy“. Presne ho namerať, aby prinieslo úžitok v každom srdci. Avšak to, čo určite máme urobiť, je vyhnúť sa obecným a prázdny rečiam. Jednak v cirkvi, keď sa schádzame a jednak vo svete, keď sme na pracoviskách.

Uvediem príklad z môjho života. Započul som, ako sa kolegovia rozprávajú v inej miestnosti o niekom, s kým som mal aj ja negatívnu skúsenosť. Ako som to započul, hneď som sa postavil a už som mal namierené sa k nim pridať a tie ich reči obohatiť mojimi skúsenosťami. Potom som sa asi v polovici zastavil a hovorím si: „Čo to idem robiť? Veď to nemá byť takto u kresťana“ a vrátil som sa naspäť. Nie vždy som sa v tom vedel zastaviť. Veľakrát som týmto spôsobom padol a príliš neskoro som sa spamätal, čo vlastne robím. Tu ma však zastavil jeden konkrétny verš, na ktorý som si spomenul. Bolo to z knihy Kazateľ 10:20 „Ani vo svojej mysli nezloreč kráľovi ako ani vo svojej ložnici; nezloreč bohatému, lebo nebeský vták odnesie hlas, a okrídlenec oznámi vec.“ Človek ani nevie, ako sa ten druhý, koho sa to týka, dozvie, čo ste o ňom povedali. To je jeden aspekt toho a druhý, že sú to zlé reči. A vieme, že zlé reči kazia dobré mravy. My máme byť svetlom tomuto svetu, nemôžeme sa predsa pripodobňovať tomu, čo robia ostatní. Bol by som išiel zlorečiť. A ako môžem zlorečiť a potom večer zasa dobrorečiť Bohu? To nebolo z viery. Bola to hriešna prirodzenosť (telesnosť) vo mne a tú som musel potlačiť, musel som ju umŕtviť. Vďaka Pánovi sa mi to vtedy podarilo a aj vďaka tomuto veršu. Aké dobré je, keď rozmýšľate nad veršom a v konkrétnej situácii si ho potom pripomeniete. Alebo Duch Svätý vám ho pripomenie a zastaví vás, aby ste sa vyhli obecným a prázdny rečiam.

Presne to isté musíme robiť aj v cirkvi, keď sa schádzame. Vyhnúť sa takým rečiam. Pretože obecné a prázdne reči rozmnožujú bezbožnosť a veľmi ľahko by sme do tej bezbožnosti padli, keby sme sa tomu nevyhýbali. Prázdne reči, reči o ničom rozmnožujú bezbožnosť a takíto ľudia ešte väčšmi pokročia v bezbožnosti. Pavol uvádza ako príklad dvoch mužov. Boli to Hymeneus s Filétus. Uvádza ich ako odstrašujúci príklad ľudí, ktorí zabúdli od pravdy. Môže to byť tak, že

zablúdili od pravdy práve tým, že sa nevyhli obecným a prázdny rečiam, že mali sklon k márnosloviu. To sú slová márnosti, ktoré nikoho nevzdelajú, nikoho nepovzbudia. V prvej knihe Timoteovi 1:6 sa píše: „od čoho niektorí sťa od cieľa zablúdili a uchýlili sa k márnosloviu“. Uchýlili sa k márnym slovám a to, od čoho zablúdili, nám vysvetľuje 5. verš 1. Timoteovi: „Ale cieľom prikázania je láska z čistého srdca a dobrého svedomia a z nepokryteckej viery“.

Cieľom naplnenia prikázania je láska. Láska z čistého srdca, láska v dobrom svedomí a láska v nepokryteckej viere. Čisté srdce, dobré svedomie, nepokrytecká láska. Toto je naším cieľom. To je cieľ, prečo čítame Božie slovo, prečo mu máme rozumieť. Aby sme takto naplnili prikázania a boli v tomto vzdelaní a aby sme rástli na spasenie. Mať lásku v čistom srdci, dobré svedomie a nepokryteckú vieru – toto je náš cieľ. Ale ak uhneme od tohto cieľa, stane sa, že končíme v márnosloví, že končíme v obecných a prázdnych rečiach. A takéto reči rozmnožujú bezbožnosť. Toho sa máme vyvarovať, tomu sa máme zďaleka vyhnúť. Ako v živote vonku, na pracoviskách, kdekoľvek v rodine, tak predovšetkým v spoločenstve veriacich. Lebo ako tí dvaja, Hymeneus a Filétus, zablúdili od pravdy, tak sa môže stať, že zablúdime aj my. A takéto slovo, prázdne slovo, márnoslovie, rozožiera ako rakovina a potom nakazí hocikoho.

Majme všetci na pamäti a na srdci to, že obecné a prázdne reči kazia dobré mravy. Je to niečo, čo nevzdelá, čomu sa vôbec nemusíme venovať. To, čo je potrebné pre nás, je slovo evanjelia. Pamätaj na Pána Ježiša Krista! Môžeme byť veriacimi hocikolko rokov, ale ak počujeme evanjelium, vždy nás to musí chytiť za srdce. Vždy sa nás musí dotknúť, že Kristus zomieral za naše hriechy a že sme draho kúpení.

Želám mnohým, ktorí ešte nie sú vykúpení, aby uverili, aby spoznali, čo to je mať v srdci skúsenosť viery v evanjelium. Zažiť vieru v svojom vlastnom srdci, že Ježiš naozaj vstal z

mŕtvych. Veľmi si želám, aby sa náš národ odvrátil od modiel k živému Bohu. Náš Pán už nie je na kríži, náš Pán je v nebesiach a v srdciach nás, ktorí sme uverili evanjeliu.